

Évközi 12. vasárnap

2Kor 5,14-17

A régi megszűnt

¹⁴Mert Krisztus szeretete ösztönöz minket, hiszen arra a meggyőződésre jutottunk, hogy ha egy mindenkiért meghalt, akkor mindenki meghalt. ¹⁵És ő azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt. ¹⁶Ezután tehát nem ismerünk senkit emberi szempontból. Ha Krisztust azelőtt emberileg ismertük is, most már nem úgy ismerjük. ¹⁷Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény.

Pál tevékenységét alapvetően Krisztusnak a bűnösök iránti szeretete motíválja (14. v.), vagyis Krisztus akkor halt meg a bűnösökért, mikor azok még bűnösök voltak. Ez egyrészt Isten nagylelkű bizalmát jelenti azok iránt, akikben az emberek nem szoktak megbízni, másrészt azt is, hogy Isten és a megváltó halált szenvedett Jézus nemcsak a bűnöst látja az emberben, hanem a sok esetben rejtve maradó jóra vágyó embert is. Jézus ezért a jóra vágyódó emberért halt meg, hogy ez szabaduljon fel. Pál úgy tűnik, ezt látja meg Krisztus áldozatában, és ezt a példát követi saját személyes életében. Hiszen ha Krisztusba belekeresztelkedett valaki, akkor azt jelenti, hogy Krisztus által meghalt benne a régi ember, minden vonatkozásával együtt, és feltámadt benne az új ember. Ez azt is jelenti, hogy meghalt benne az érzéki motiváltság, a szeretet, és egy új típusú isteni szeretet él benne, amelyről Pál az első korintusi levél 13. fejezetében így vall: „A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem is kevély. Nem tapintatlan, nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel. Nem örül a gonoszságnak, örömet az igazság győzelmében leli. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.”

Pál tehát nem ismer, és nem szeret senkit emberi szempontból (16. v.), hanem a hitben és megtérésben megismert új elvek szerint. Szeretete nem az emberi szimpátiára épül, és nem is a zaklatott életének magányát akarja feloldani, amikor elfogadja a testvérek szeretetét. Hanem úgy akar ismerni mindenkit, mint akit Krisztuson keresztül ismert meg. Ismerve a bűneit, de megbocsátva, ismerve a gyengeségeit, de belelátva azt, amivé lehet egy teljes és átgondolt megtérés által. Ez kettős veszély vállalását jelenti minden emberrel kapcsolatban. Egyrészt akkor kell neki megbocsátani, amikor még nem tért meg, másrészt igen nagy

empatikus képességet jelent felfedezni benne az értékes, jóra vágyódó embert. Ezt csak úgy lehet felfedezni, ha az emberi szeretetet teljesen felülírja az isteni szeretet és Jézusnak a bűnösök iránti szeretete. Gyakorlatilag ez azt jelenti, hogy az egyén bűn által keltett személyes antipátiát felülírja bennünk az egyénért érzett személyes aggodás és jobbításának a vágya.

A pedagógusok és a kamaszok kapcsolatában igen nagy szerepe van annak, hogy a pedagógus meg tudja-e látni a neveletlen és néha buta gyerekekben az értékes felnőttet, vagy csak felbosszantva magát hibáin és az elszenvedett sértéseket megbosszulva megfélemlítéssel igyekszik nevelni. Ez utóbbi módszer lehet jogos, de biztos, hogy kudarcra van ítélve. Az érdekes, hogy világosan látjuk és megköveteljük ezt a szemléletmódot a nevelőtől, ugyanakkor megfeledkezünk arról, hogy ez a viszonyrendszer hasonlóan működik a felnőttek esetében is. Ha a társak, kollegák meglátják az értékes ember még ki nem fejlesztett tulajdonságait, és azzal kezdenek foglalkozni, azt fejlesztik, akkor az illetőből értékes ember lesz. Amennyiben csak a hibáit látják, és azokból adódó sértéseiket igyekeznek megtorolni rajta, egyre elviselhetlenebb lesz a másik ember, és látványosan megromlik vele a kapcsolatuk is. Egymás iránti felnőtt kapcsolatunkban is nem mindegy hogy „Krisztusban ismerünk” valakit, vagy az érzéseinken keresztül a szimpátiának és antipátiának engedve, és megérteni akarjuk, vagy meg akarjuk rajta torolni szenvedéseinket, és visszaadni a tőle kapott sértéseket. A saját szimpátiánk vagy antipátiánk sürget bennünket, vagy Krisztus szeretete nem hagy békén, és szeretnénk közreműködni a másik ember megváltásában.